

« zurück blättern vor »

DYCHT I subst. m., ab 1558; auch *dykt*; ‘Stränge aus Tierhaar oder geteerte Schnüre zum Abdichten von Spalten zwischen den Planken eines Schiffes’ – ‘powrozy z sierści lub sznury nasączone smołą służące do zatykania szpar między belkami na statku’: 1636 Żebr.Ow. 284, L
W okręcie dziura się otworła, workowy zroniwszy dykt, Iak śmiertelny wpuszcza. ○ [LBel.] 1638 Otw.Ow. 453, L *Szpary w okręcie muszą bydź ubiiane, lub z bydłęcy sierści robionemi powrozami lub iakimkolwiek przędziwem usmolonym, co pospolicie dychtem zowią.* – L, SWIL (mor.), Sw. ◇ **Var:** *dycht* subst. m., [hapax] 1638 Otw.Ow. 453, L – L, SWIL (mor.), Sw; *dykt* subst. m., [hapax] 1636 Żebr.Ow. 284, L – L (zan.), Sw (m. u.). ◇ **Etym:** nhd. *Dichtweg* subst. n., ‘Werg von ausgezupften alten Tauen zum Kalfatern auf Schiffen’, GRI. ◇ **Der:** *dychtować* v. imp., ‘ein Schiff abdichten’, 1558 InwŻup 315-316, SPXVI *Sequitur deflutationis onus [...] ad dychowanie cuilibet komygi, quod aliquando sepe fit per grossos 24 [...] fenum pro obturatione navium na dychowanie.* Zuerst geb. TR; *dychtunek* subst. m., ‘Abdichtung, Dichtung (techn.)’, zuerst geb. Sw; *dychtownie* adv., ‘eng, gedrängt, dicht, fest’, zuerst geb. Sw.

« zurück blättern vor »